

Η έννοια της γειτονίας έχει πολλαπλώς απασχολήσει την ανθρωπινή σκέψη και πρακτική από την αρχαιότητα: □ «Οξύτερον οι γείτονες βλέπουσι των αλωπεκέων», έως τις μέρες μας:
«Να αγαπάς τον γείτονα όπως τον εαυτό σου. Αλλά μην γκρεμίσεις τον φράχτη».

Ο καλός γείτονας είναι κάτι ανάμεσα σε ευτυχία και σε ευλογία, πράγμα εκ των πραγμάτων δυσεύρετο και ο κακός κυμαίνεται ανάμεσα στην τρέλα και τον εκνευρισμό, πράγμα εξαιρετικά δυσάρεστο. Ανάμεσα σε τούτα τα άκρα, υπάρχει μια μεγάλη γκριζα ζώνη, όπου το πνεύμα του: «μακριά και αγαπημένοι», αναμειγνύεται άλλοτε με δόσεις συγκατάβασης, άλλοτε με καλοσύνη ή υστεροβουλία, κάποτε με ζήλεια ή θαυμασμό, και ανάλογα τη δοσολογία, βγάζει και την τελική μορφή της σχέσης.

Η οποία σχέση βεβαίως, υπόκειται όπως όλα τα πράγματα σε διακυμάνσεις, σε δοκιμασίες, σε αλλαγές, υποτασσόμενη και αυτή στο πασίγνωστο «τα πάντα ρεί».

Όλα αυτά γράφονται σε ένα τόπο, όπου έχουν σημειωθεί φονικά για λίγα μέτρα γης. Κι όταν ένα φονικό ξεσπάει δεν έχει παρά δυο αιτίες. Την οικονομική και την εγωιστική. Ο συνδυασμός αυτών των δύο, και η καθημερινή τριβή, έχουν πολλές ανάψει το φιτίλι της ανθρωποκτονίας.

Στο θέμα της γειτονίας υπάρχει ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο απότοκο των χρόνων της ανάπτυξης. Σε ένα αναπτυσσόμενο λοιπόν προάστιο, ένας ιατρός αγοράζει ένα όμορφο κομμάτι γης. Σε λίγες εβδομάδες, ένας Ρωμά, αγοράζει το εξ ίσου όμορφο όμορο οικόπεδο. Ο ιατρός δεν είναι ενθουσιασμένος.

Την επόμενη χρονιά, ο ιατρός παίρνει άδεια οικοδομής και ανεγείρει μια αρκετά εντυπωσιακή κατοικία. Δεν αργεί να κάνει το ίδιο και ο γείτονάς του. Ο ιατρός εκνευρίζεται και τότε αρχίζει μια κούρσα απόκτησης περιουσιακών στοιχείων, για να αποδείξει ο ιατρός ότι υπάρχει, τέλος πάντων, ένα ουσιαστικό κοινωνικό, επιστημονικό, μορφωτικό σκαλοπάτι που δεν θα αφήσει ποτέ να εξισωθούν αυτοί οι δυο γείτονες.

Αφού λοιπόν έχουν αγοραστεί Merc, έχουν κατασκευαστεί πισίνες, έχουν δημιουργηθεί γυμναστήρια, χόουμ σίνεμα και τα τοιαύτα ένθεν και εντεύθεν, ο ιατρός αγοράζει ένα Ντίκο Βυζάντιο, μα σε δέκα μέρες τον φωνάζει ο γείτονάς του και του επιδεικνύει τον δικό του Ντίκο Βυζάντιο, όμορφα αναρτημένο πάνω σε τοίχο με παλ χρώματα.

Ο ιατρός καταρρέει και ψιθυρίζει: *«Μετά και από αυτό, πρέπει να το παραδεχτώ. Είμαστε ίδιοι»*

Για να λάβει την απάντηση: *«Τιπες τώρα δικέ μου; Για κοίτα καλά. Τι ίδιοι; Εγώ έχω γείτονα □ έναν γιατρό. Εσύ τι έχεις δίπλα σου; Ε; Ένα γύφτο έχεις. Άκου ίδιοι».*

Εξίσου γοητευτικά παράδοξη, είναι και η ιστορία με τον άγγελο που εμφανίζεται σε ένα γεωργό και του λέει: *«Θα σου εκπληρώσω μίαν ευχή. Ότι θελήσεις, ότι κι αν είναι αυτό. Αλλά πρόσεξε. Ότι κάνω σε σένα, στο γείτονα σου θα κάνω τα διπλά».*

Το σκέφτηκε λιγάκι ο γεωργός και απάντησε με ένα πονηρό χαμόγελο κακίας: *«Βγάλε μου το ένα μάτι»*

Για το τέλος ας θυμηθούμε την φωνή του Τόνυ Μαρούδα, για να φέρει τόνους αισιοδοξίας, έστω και από μια ξεχασμένη εποχή, με το: *«Μένω σε κάποια γειτονιά»*